

En plintgrund är en typ av grundläggning där man gjuter eller gräver ner plintar av betong. som man sedan lägger reglar på. Metoden använts vanligen för grundläggning av mindre byggnader som förråd, uthus och mindre sommarstugor. Plintgrunder används också i sluttande terräng, eller på marker som det av någon orsak är svart att anlägga en annan grundläggning. Plintgrund är också den grundläggning som gör minst ingrepp i naturen.

Plintarna måste anläggas eller grävas ner på frostfritt djup (mellan ca 1,1 meter i Skåne till 2,5 meter i norraste norrland) för att undvika tjälskador. Grundläggningsnivån kan dock minskas om man värmeisolerar marken runtomkring plintarna. Över marknivå läggs sedan bärlinor av trä eller grundbalkar, vilket kan vara av limträ eller betong. Plintarna kan vara strax över marknivå, men även vara högre, upp till 5 meter. Fördelen med plintgrund, förutom det minimala ingreppen på marken, är att luften har fritt spelrum under huset och därmed minimeras risken för mögelskador och eventuellt också förekomsten av radon som kan tränga upp ur marken.

Nackdelen är att den golvet vetter mot uteluften och man får en ytterligare yta där det uppstår värmeförluster. Vid isolering av golv läggs precis som i väggar, isolering mellan regelverket och man fäster någon typ av blindbotten under konstruktionen för att hålla isoleringen på plats. Bottenbjälklaget skall utformas så att det är lufttätt för att förhindra drag. Ett lufttätt skikt kan anläggas på bottenbjälklagets varma sida, d v s innanför isoleringen.

Även med plintgrund är det viktigt att tänka över att marken under huset måste dräneras. Helst skall marken under huset ligga på en högre nivå än omgivningen, så att det bildas ett naturligt fall bort från huset. I annat fall kan man bli tvungen att anlägga särskild dränering under huset. Vattenavledningen från taket måste också utformas så att regnvatten i största möjliga mån leds bort från huset. Vatten får inte bli stående i gropar under huset, vilket kan leda till fuktproblem. Särskilt sommartid är det viktigt att luften kan röra sig fritt under huset, använd därför aldrig platsen under huset som lagringsutrymme. Någon gång per år bör man även se till undersidan av huset och kontrollera att det inte skett angrepp av fukt och mögel.

Har man en någorlunda plan mark, kan man överväga att köpa förgjutna betongplintar. Annars är det bättre att gjuta sina plintar själv. Avstånden mellan plintarna bestäms av bärlinans och golvbjälkarnas dimension, samt av den last som kommer att läggas på plintarna.

Vid mindre konstruktioner kan man gjuta plintarna i papprör, i en grop, grävd ner till tjälffritt djup där man fyller botten med ett lager av packad makadam. Med hjälp av murarsnöre och vattenpass kan man sedan mäta ut hur långa rören skall vara. Man kan även använda sig av en laser. I större konstruktioner formgjuter man plintarna i formar av plywood eller formvirke. Plintarna skall i detta fall även armeras med armeringsjärn.

Bärlina förankras i plintarna med hjälp av plattjärn, stolpfötter, eller i enklare fall bandjärn. Infästningen i plintar kan göras i samband med gjutningen eller senare i ursparade eller borrarade hål. Om infästning utförs i efterhand används fästcement eller expanderskruv. Mellan bärlina och plinten skall det isoleras med t.ex papp, så att fukt inte kryper upp i konstruktionen.

Bärlina av konstruktionsvirke kan konstrueras av dubbla reglar med förskjutna skarvar och sammanspikade till en samverkande enhet. Till småhus utförs bärlinor ofta av 45x220 mm reglar, två i bredd med förskjutna skarvar, kraftigt ihospikade. Grundbalkar av limträ eller betong skarvas över plint.

Över bärlina lägger man sedan golvbjälkar, vanligtvis med 600 mm centrumavstånd. Golvbjälkarnas dimension bestäms av avstånd mellan bärlina och den tilltänkta lasten på golvet.